

Kétmilliárdnál nagyobb lehet az ideai hiány

Már a nyáron átadhatják a Gárdonyi uszodáját

Az állami támogatások csökkenése, a növekvő működtetési költségek miatt idén akár 2,4 milliárdos is lehet a város költségvetésének hiánya – jelentette be múlt szerdai sajtótájékoztatóján T. Mészáros András, hozzátéve: a súlyos helyzet dacára a fejlesztések folytatódnak, hiszen ezek az előremenekülést, új munkahelyek teremtését jelentik.

Segesdi János jó hírrel szolgált: várhatóan még a nyáron átadják a nagyközönségnek a Gárdonyi iskola uszodáját. A sajtótájékoztató vendége, *Jaksa Tamás* pedig a Budapest–Bamako-ralin szerzett élményeiről beszélt.

Nagy reményekkel néztünk az ideai év elé, ám ahogy összeállt a költségvetés-tervezet, rájöttünk: ez nem volt megalapozott – mondta T. Mészáros András polgármester múlt szerdai sajtótájékoztatóján, egy nappal a 2009. évi költségvetést tárgyaló közgyűlés előtt.

Az állami költségvetésnek köszönhetően idén mintegy 2,1-2,4 milliárdos hiánnyal tervezük a 2009. évet. Ez hatalmas összeg, és nagyon nehéz lesz úgy megoldani a helyzetet, hogy a munkahelyek száma ne csökkenjen, az intézmények üzemeltetése rendben menjen és a szolgáltatások szakmai színvonala megmaradjon. A működtetési költségek – részben a növekvő energiaárak következtében – folyamatosan nőnek, az állami normatíva pedig egyre kisebb, így a szükséges költségeknek az ideális 80 helyett csupán az 50 százalékát éri el a támogatás. Az egészségügyi,



Mire a tanév és az úszásoktatás elkezdődik, már egy bejárattal uszoda várhatja a gyerekeket



Segesdi János alpolgármester, T. Mészáros András polgármester és Jaksa Tamás, aki képes élménybeszámolót tartott a Budapest–Bamako-raliról

oktatási, szociálpolitikai normatíva esetében mintegy 30-35 százalékos emelkedést kellene elérni ahhoz, hogy az önkormányzat megfelelő színvonalon finanszírozhasson, és még a fejlesztésekre is maradjon pénz.

– Érd csakis azért tud fejlésztetni, mert időben élt a kötvénykibocsátás eszközével – jelentette ki T. Mészáros András. – A következő állami megszorító csomag tartalmát még nem ismerjük, de az előzetes hírek szerint az áfa emelése eldőntött tény, ami az önkormányzatokra vetítve azt jelenti, hogy egy – mondjuk – háromszázalékos emelkedés kilencmilliárd forintos városüzemeltetési költség esetén háromszázmillió forint mínuszt jelent majd a városnak – mondta még a polgármester.

Segesdi János alpolgármester azt hangsúlyozta: fenti nehézségek ellenére a város nem mond le a fejlesztésekről, hiszen ezek – mint fogalmazott – az előremenekülést jelentik.

– Egyik ilyen projektünk a Gárdonyi Géza Általános Iskola; aki arra jár, tapasztalhatja, hogy az új épület már kinőtt a földből. Az építkezés határideje tartható, sőt a kivitelező garanciát vállalt arra is, hogy előbbre hozza az uszoda befejezését, és már nyáron igénybe vehetik az érdekek a medencéket. Így még az iskolai szünet alatt be tudjuk üzemelni a létesítményt, és mire a tanév és az úszásoktatás elkezdődik, már egy bejárattal uszoda várja a gyerekeket, zökkenőmentes szolgáltatásokkal – mondta Segesdi János, hozzáfűzve: a közvélemény-kutatások szerint az út- és csatornaépítések mellett az uszoda létesítése volt az érdekek egyik legfontosabb igénye, ami most végre valóra válhat.

T. Mészáros András a fejlesztésekkel kapcsolatban megjé-

gyezte: jelen gazdasági helyzetben valóban az lehet a kivezető út, ha a város előrehozza azokat a beruházásokat, amelyek munkahelyeket tudnak teremteni Érdén – ezek egyike a csatornázás lehet. A projekt ügyében újabb előrelépés történt: február 3-án megszületett a pályázat formai és tartalmi részére vonatkozó magyar befogadó nyilatkozat.

– Ez a 33 milliárd forintos beruházás rengeteg munkahelyet teremthet a három érdekelte településen, és reméljük, így át tudjuk vészelni azokat a válságos éveket, amelyeket egyrészt a világgazdaság helyzete, másrészt a magyar kormány okoz nekünk – zárta szavait T. Mészáros András, átadva a szót vendégének, *Jaksa Tamás*nak, aki a Budapest–Bamako-raliról tartott úti beszámolót.

Mint azt már korábban megírtuk, *Jaksa Tamás* az önkormányzat, illetve a Körösi Csoma Sándor Általános Iskola támogatásával elindult azon a 7500 kilométeres túrán, amelynek célja elsősorban nem a verseny volt, hanem az, hogy segélyszállományokat juttassanak el Maliba és Mauritániába. A túra és verseny kategóriában mintegy kétszáz csapat indult, köztük *Jaksa Tamás* és barátja. Autójuk – amelyet jócskán megterheltek az adományok – mindössze egy alkalommal hagyta cserben őket, pedig a szűk háromhetes út alatt volt részük hidegben-melegben, hóban-homokban egyaránt. Nemcsak az Atlasz-hegység havas hágói, a rossz útviszonyok és a szavanna homokja nehezítette a haladást, hanem a mauritániai belpolitikai helyzet is: a városokon csak katonai ellenőrzést követően haladhattak keresztül, Marokkó és Mauritánia határán pedig nyolc kilométeren át egy aknamezős övezetben vitt

az útjuk, ahol nem térhettek le a keréknyomról. A csapatok egyébként katonai biztosítással haladtak Mali határáig.

– Az út legszebb része az volt, mikor leértünk az óceán partjára; itt mintegy 80 kilométert haladtunk – fűzte hozzá *Tamás*. – Útközben is osztogattunk ajándékokat, ám az adományok jórészt Mali iskoláiban osztottuk szét, illetve egy, az adományok szétosztását koordináló angol aktivistának adtuk át. Maliban egyébként a gyerekek hét- és tizenkét éves koruk közt járnak iskolába, egy teremben akár ötvenen is tanulnak, főként általános, illetve a földműveléssel kapcsolatos ismereteket – fűzte hozzá *Jaksa Tamás*, akinek nemcsak fenti élmények miatt marad felejthetetlen a Budapest–Bamako, hanem azért is, mert az út során kérte meg barátja kezét.

Ádám Katalin

A negyvenhetes szám a múlt századbeli hírhedt „Fordulat éve” előtti esztendő politikai eseményeit juttatja eszembe. Akkoriban sokan közvetlenül átéltek, ami ezekkel az eseményekkel együtt járt: a reményeket és a csalódásokat. Ami miatt előhozom az nem más, mint hogy az egyik parlamenti vitában hivatkozás hangzott el erre az évszámra. És nem is akárhogyan.

A kormány elnöke az olcsóbb, a kisebb létszámú, 199 fős parlament lehetőségéről beszélt, kiemelve, hogy a választásokat legalább ötven százalékkal olcsóbbítaná, ha egyfordulósra térnénk rá. A kormányfő hozzátette, hogy az egyfordulós, olcsó törvény is adva van, mégpedig a negyvenöt után született negyvenhetes választási törvény. Az Országgyűlésnek csupán meg kell szavaznia újbóli alkalmazásba vételét.

És itt kaptam föl a fejem. Mert a bejelentés után se füttyszó, se tiltakozás. Csak egyetlen rövidke mondatot vártam, valami ilyesfélé: „Ezt a gyalázatot azért mégse!” Ne ismerné a kormány elnöke ezt a negyvenhetes választási törvényt? Munkatársai nyilván utánanézték, elolvasták, tanulmányozták, jegyzeteltek, majd referáltak: „Ez jó lesz nekünk, ez a törvény kifejezetten a mi érdekeinket képviseli.”

Nagy a gyanúm, hogy ezt a törvényt az ellenzéki képviselők sem olvasták. Honnan tudom? Ahonnan mások is. Ez a negy-

A szerkesztő jegyzete

Papírfigurák

Tulajdonképpen nekünk, magyaroknak kellett volna kitalálni, mert valahogy – legalábbis látszólag – olyan nekünk való az egész ötlet. Először angolai példáról hallottam, de aztán kiderült, hogy több más országban is alkalmazzák, Csehországban és Romániában például meglehetősen elterjedten. A különleges, kemény rendőrökről van szó, pontosabban: a kemény-papírból kivágott rendőrökről. Kitétték őket különféle fontos helyekre – nem ritkán tiszti rendfokozattal – és az esetek többségében rendkívüli hatást értek el velük. Beváltak például utcáskarkokon – megrikultak az autók, kevesebb lett a beleset. Bevásárlóközpontokban jelentősen csökkent a bolti lopások száma. Volt olyan szupermarket, ahol annyira élethűre sikerült a papírrendőr, hogy rövidlátó vásárlók még szóba is elegyedtek vele...

Az ötlet kitalálói egyre büszkébbek lettek a találmányukra, hiszen – egyéb előnyök mellett – ezeknek a „rendfenntartóknak” nem kellett fizetést adni és a későbbiek során nyugdíjat sem fizetni. A gondok akkor kezdtek megjelenni, amikor több helyről egyszerűen ellopják a műrendőrt. Mivel rendkívül igényesen elkészített darabokról van szó, magyar pénzben mintegy negyvenezer forintba kerültek, meglehetősen értékesen veszteséget jelentett egy-egy példány „megfújása”.

A papírrendőrök külföldi karrierjének megismerésében ez volt az a pont, amikor kénytelen voltam elképzelni, milyen is lenne a magyarországi bevezetés. Rendőrautó-makettet láttam már én is vidéken – veszélyes útkereszteződéshez tették ki figyelmeztetésül – és lámpaoszlopra szerelt műkamerával is találkoztam hazai útjainkon, de műrendőrrel még soha. Sok

minden bizonytalan ebben a dologban, de az biztos, hogy ha nálunk is lenne ilyen, akkor nálunk is ellopnák. Eladni persze nem lehet, de jól mutatna például kertben – a kerti törpe közelében –, vagy a garázs bejáratánál. Amióta néhány napja a tévéhíradó is bemutatja, hogy Magyarországon még ami le van betonozva, azt is el lehet lopni – példának okáért elloptak egy komplett zsilipet a Tisza gátjáról – azóta ebben a témakörben nem szabad semmin sem csodálkozni.

A dolog azonban sokkal komolyabb, mint amilyennek látszik. Egyrészt minden országban közös gond, hogy a rendőrség pénzbe kerül. A rendőrt meg kell becsülni, mert ha kicsi a fizetése, ha nincs lakása, és egyáltalán, ha úgy érzi, hogy nem ismerik el a munkáját, akkor vagy nem végzi el a tevékenységét rendesen, vagy belép a kontraszelekción, azaz: kevésbé alkalmas emberekkel töltik fel az állományt. Igyekeznek tehát mindenhol minél kisebb költséggel megteremteni a rendet, a közbiztonságot – ehhez lehet eszköz a papírrendőr is. Ennél fontosabb azonban, hogy egy ilyen rendfenntartó bizony minden irányban rendet akar tenni. A papírfigura nem szellettől, nem vesz figyelembe semmiféle úgynevezett egyéb szempontot. Lassításra készlet Szukit és hatalmas limuzint; óvatosságra int mindenféle bolti tolvajt, betörőt – nem is szólva az utcai gyülekezőkről, akikkel szemben tekintélyének alkalmazásakor ugyancsak azonos mércét alkalmaz, jöjjenek akár jobbról, akár balról.

Talán ezért is késik a műrendőrök magyarországi üzembeállítása.

Ádám Katalin

A képviselők mondták

Kubatov István lakossági panaszra hivatkozva elmondta, hogy az Ilona és a Gizella utcák találkozásánál illegális személtelakó létesült, ahol vígan futkosnak a patkányok az autógumik között. A képviselő a polgármestertől vár gyors és hatékony intézkedést. T. Mészáros András megígérte, felszámolják az illegális személtelakót. Dombai István szerint gondot jelent az érdekek a Volán menetrendjének változása. A képviselő az Index hírportálon megjelent információra hívta fel a képviselő-testület figyelmét, amely szerint az alvilágban ismert Sztójka Iván többször megfordult Érdén is. T. Mészáros András jelezte, tájékoztatni fogják a városi rendőrkapitányt. Segesdi János alpolgármester elmondta, valóban gondot jelent sok oktatási intézmény diákja számára a Volán menetrend megváltoztatása, arra kérték az intézményvezetőket, tegyék meg javaslataikat, a Volán vezetői pedig megígérték, hogy alkalmazkodnak az igényekhez. Döcsakovszky Béla közölte: új, szerény küllemű baloldali újság jelent meg Érdén, és megkérdezte, terjeszthetik-e ugyanazonokon a helyeken, ahol az Érdi Lapot is terjesztik. T. Mészáros András jelezte, az önkormányzat nem foglalkozik az Érdi Lappal, és kijelentette, a Helyi Járat című kiadványt elhelyezhetik az Érdi Lap szomszédságában. P. J.

Negyvenhetes

venhetes választási törvényre való hivatkozás elhangzott az Országgyűlésben, de egyetlen sajtótájékoztatón sem volt reakciója. Furcsák írók? Még a kormányfő részéről sem hangzott el semmiféle megjegyzés ennek az 1947-es választási törvénynek az antidemokratikus alapjairól. Persze az alapokat maga Rákosi Mátyás rakta le, mindvégig ragaszkodva hozzájuk. Aki az akkori parlamentben valami kifogást emelt, azzal másnap a képviselőtársak már nem találkoztak. (Talán a Gyorskocsi utcában vagy az Andrássy út 60.-ban „pirongaták” mentelmi joga ellenére.)

Nem csigázom tovább olvasóim kíváncsiságát, elmondom e törvény lényegét. Rákosi, és egyben a Magyar Kommunista Párt legfőbb célja az volt, hogy „összeszűzva” a nemzeti, tehát a jobboldalt megszerezze a többségi hatalmat, hogy végrehajtsa a szerinte szükséges „társadalmi-politikai reformokat”. Ezért törvény mondta ki: a „Baloldali Blokk” pártjaira voksolók tizenkétezer szavazattal jutnak egy képviselői mandátumhoz, míg az ellenzék pártjaira szavazóknak egy mandátum megszerzéséhez tizenhatezer szavazatra van szükségük. A Baloldali Blokk tagjai voltak: Magyar Kommunista Párt, Szociáldemokrata Párt, Nemzeti Parasztpárt, Kisgazdapárt (immár leszeletelt állapotban!), ötödik

ként pedig Zsolt Béla radikális polgári pártja.

Az ellenzék táborában legerősebb a Barankovics István vezette Demokrata Néppárt volt. E táborba tartozott még Pfeiffer István Szabadság Pártja, továbbá Balogh páter, majd Slachta Margit ugyancsak keresztény eszméket hirdető pártja (Keresztény Női Tábor) és még egy kisebb tömörülés. Az MKP ennek ellenére nem volt biztos a dolgában. A két munkaspárt szavazói előnyhöz „kellett” juttatni: kétszázézer két színtű szavazócédulát nyomtatott az MKP, százézeret a szocdem szavazók részére, akik az ország területén bárhol leszavazhattak aznap.

Az eredmény: a szavazók számát tekintve a legtöbb szavazatot Barankovics pártja kapta, megközelítve az egymillió-kétszázézeret. Néhány tízezerrel kevesebbet Rákosiék. A család törvény miatt azonban utóbbiak mintegy száz-húsz képviselővel vonultak be az Országgyűlésbe, míg Barankovics képviselőinek száma alig haladta meg a nyolcvanat.

Kétségtelen, hogy a kékcédulás család is közrejátszott Rákosi hatalomszerzési akciójában, de alapvetően az antidemokratikus törvény segítette tartós hatalomra a kommunista-szociáldemokrata pártokat. Amit hatalmuk birtokában műveltek, az 1956 ellenére sem köztudott.

És lám, még a ma országgyűlési képviselői is tájékozatlanok.

Bíró András